

LA REVISTA DEL C.E.F.

Hivern

Núm. 4

Desembre de 2005

Centre Excursionista Farners

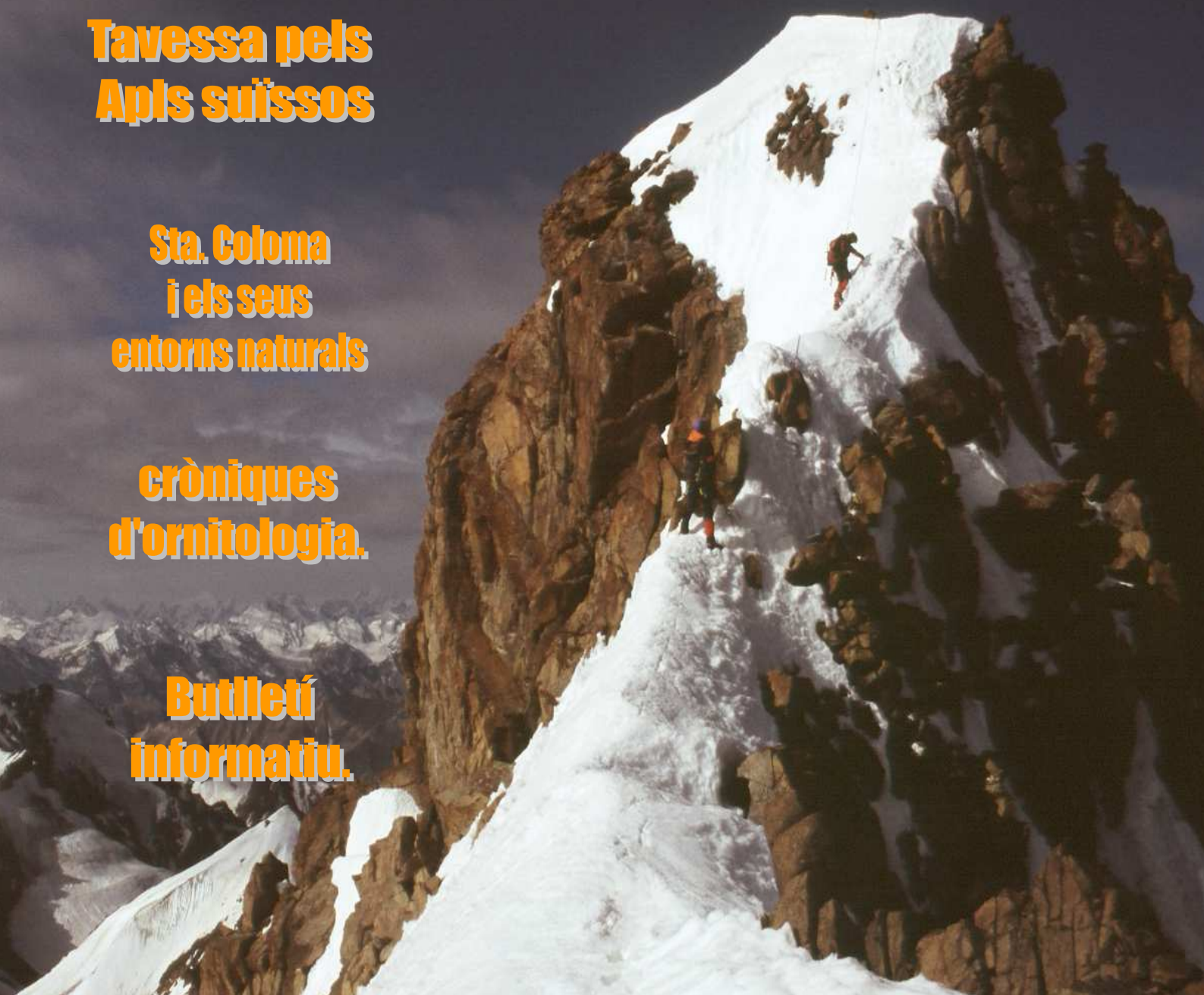
**Expedició a la
serralada del
Zanskar**

**Tavessa pels
Apls suïssos**

**Sta. Coloma
i els seus
entorns naturals**

**cròniques
d'ornitologia.**

**Butlletí
informatiu.**

*Publicació interna sense afany
lucratiu*

SUMARI

STA. COLOMA I ELS SEUS
ENTORNS.

PER LES FALDES DE LA BELLA
DONZELLA.

LA DENT D'ORLÚ.

MARQUES A LES ROQUES.

CIMS VERGES A LA
SERRALADA DEL ZANSKAR.

FULL INFORMATIU.

CRÒNIQUES D'ORNITOLOGIA.

CONSELL DE REDACCIÓ

Josep Ma. Frigola
Alfons Delgado
Salvador Cumalat

COL·LABORADORS

Carles Figueras / Josep Ma. Solà/
Jordi Amat/ Francesc Pla/ Ramon
Boix/ Josep Ma. Frigola /Joan
Ferrà/Pau Parés/Alfons Delgado /

Portada:

"Fent cim a la serralada del
Zanskar"

(Foto:Carles Figueras.)

Si voleu col·laborar, envieu el
vostre article a l'adreça:

Jmfrigola@sallecat.org
fcanosa @xtec.es.

La revista del C.E.F. només es fa
responsable de l'opinió expressada
en l'editorial. Els criteris exposats
en la resta d'articles són
responsabilitat de llurs autors.

EL CENTRE EXCURSIONISTA
FARNERS us recorda que la
pràctica dels esports de muntanya
comporta riscos:

**SIGUEU PRUDENTS I GAUDIU
DE LA MUNTANYA**

EDITORIAL

LA REIVINDICACIÓ D'UN CARRIL BICI: ESTANYS DE SILS - SANTA COLOMA - JOANET

Un poble ha de tenir ambicions. Gràcies a les ambicions i visió de futur dels colomencs de finals del segle XIX i començaments del XX, avui en dia podem gaudir del passeig de Sant Salvador, el passeig de la Nòria i el parc de Sant Salvador.

Però quina ambició, respecte a l'ordenació de l'entorn natural tenim els colomencs de començaments del segle XXI ? Deixant de banda la reiterativa i pragmàtica proposta d'asfaltar el camí que porta a Farners, la qual creiem del tot desencertada; i de l'inacabat passeig de la carretera dels Banys, poca cosa més en podem treure.

La visió de futur no vol dir que s'hagi de fer ara mateix, però sí una planificació que eviti construccions i infraestructures que malmetin el projecte.

És massa ambiciós pels colomencs del segle XXI, la planificació d'un carril bici que ressegueixi la riera?

L'itinerari queda molt ben definit seguint el curs de la riera. Camí tan utilitzat fa cent anys per traginers i viatgers. Però des de la construcció de la nova carretera de Santa Coloma a Sant Hilari, aquest camí quedà mig perdut. Es podria recuperar íntegrament com a immillorable itinerari per a passejades, a peu o en bicicleta.

El camí ressegueix la riera, per frescals, amb el soroll de l'aigua sempre present. En una primera fase es podria començar al Parc de Sant Salvador i tenir per punt de destí les Fosses. En fases successives es podria fer-lo arribar a Joanet per un cantó i als estanys de Sils per l'altre. En definitiva un itinerari d'esbarjo i un pulmó verd per a la Santa Coloma del segle XXI.

EL SOT DE PENJACANS

És un dels indrets més desconeguts i feréstecs del terme de Santa Coloma. Encerclat pels rocams del **Turó del Vent** i **Roca Guillerà**, es presenta com a fondalada infranquejable. Dins del sot, el color del verd domina el paisatge. El verd de la molsa sobre les pedres. El verd de les fulles tapant el cel. El verd de les falgueres, galzerans, ridortes i esbarzers barrant el pas. La llum es fa impenetrable. La humitat i el soroll de l'aigua inunda l'atmosfera. En la soledat del torrent, el més petit soroll anòmal, dispara l'adrenalina i fa aixecar els pèls de punta. Et sents poca cosa. Et sents dins de la terra. A la part més oculta del sot es nota una presència sobrenatural. No és estrany que els noms

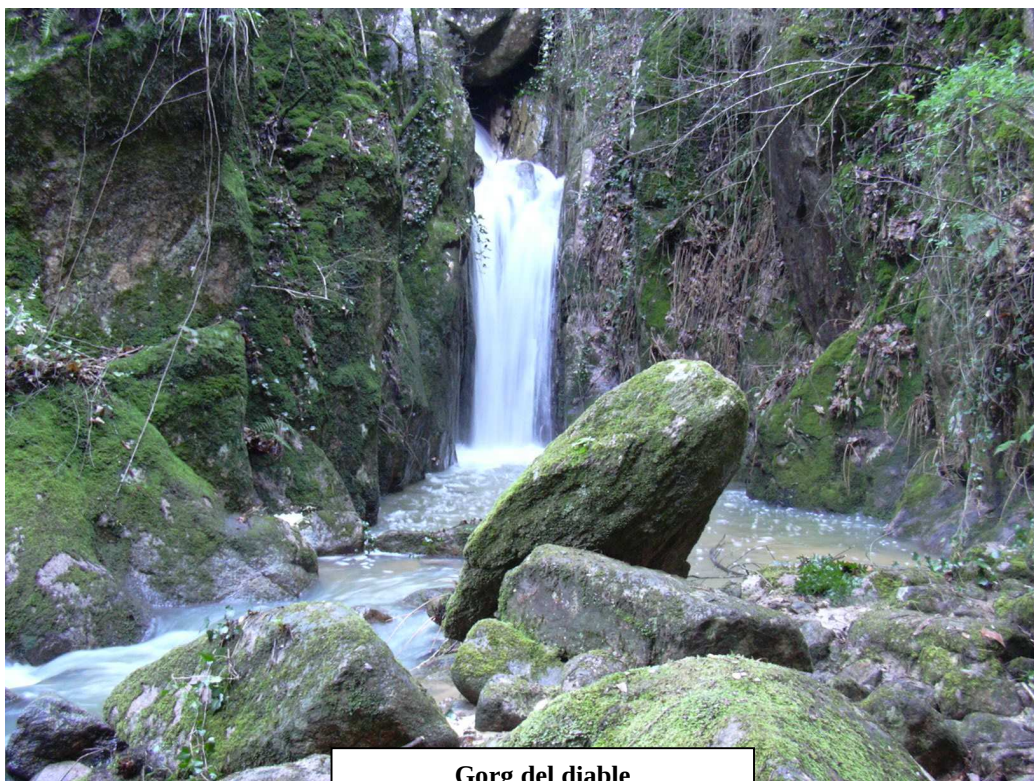
d'aquests llocs fantasmagòrics facin referència al Diable, a l'Infern o les Bruixes. Apropieu-vos sols, **al Sot de Penjacans**, pel camí dels Lladres, al capvespre o en un dia boirós, i experimentareu el que realment sou.

EL TORRENT DE PENJACANS

El torrent de **Penjacans**, neix als plans de **Santa Victòria de Sauleda** i fins a **Can Planes Vell** serpenteja tranquil. L'antic camí d'Arbúcies a Santa Coloma, resseguia el torrent en aquest primer tram. És a partir de **Can Planes Vell** i sobre tot a sota **La Casilla**, on comença a fer una fonda i fosca clotada amb un seguit de salts i gorgs, enmig de parets verticals de granit. A la part més fonda

s'hi troba el **Gorg del Diable**, amb un salt d'aigua d'uns 15 metres. Recomanable la visita després d'un dia de pluja. Ja al tram final un seguit de tolls conviden al bany. Acaba el torrent, donant les seves aigües a la **riera Major**, prop del **Molí d'en Massaneda**, on es pot contemplar un magnífic exemplar de Tulipa de Virgínia.

Francesc Pla

Gorg del diable

PER LES FALDES DE LA BELLA DONZELLA

- Definitivament la glacera està massa oberta- diu l'Àlex tot penjant el telèfon. El guardià de la cabana ens acaba de confirmar que a la zona del Piz Bernina (4049m) l'hivern no ha estat prou generós i les esquerdes de la glacera no estan del tot tapades.

D'aquí a dos dies serà Divendres Sant... i el més calent segueix a l'aigüera! Així que decidits com estem a passar la Setmana Santa a la muntanya, ens posem les piles per buscar una ruta alternativa.

Al cap d'una estona de regirar llibres i mapes una nova idea ens comença a engrescar...

...

Divendres 25 de Març
Després de tres hores de viatge en cotxe, tren i autobús ens plantem a Blatten (1540m) en ple Valais oriental. El poble no deu tenir més de 300 habitants, i a les 8 del matí amb la boira espessa d'un dia anticiclònic... seria fàcil creure que fa anys que està abandonat. Fins aquí pot arribar al bus; motxilla a l'esquena i esquís als peus ens endinsem en la boira tot acomiadant-nos de les comoditats del món civilitzat: els propers quatre dies els passarem immersos en el caos i la bellesa de les glaceres que amaga la Jungfrau... la nostra bella donzella!

Hollandiahutten.jpg: arribada al refugi Hollandia Hutte a

A les 3 de la tarda arribem a la cabana d'Hollandiahütte a 3173 metres.

Rebentats, petats i morts de calor ens instal·lem al menjador del refugi... envoltats de cerveses. A mitja tarda arriba l'altre meitat del grup que s'ha estalviat el desnivell pujant amb tren fins a la Junfraujoch (3471m). I just darrera d'ells... i per sorpresa meva i seva... el meu "jefe" amb la seva xicota: ni a la muntanya es pot estar tranquil!

Tots reunits ens posem a planificar els propers tres dies. Varis noms corren sobre la taula: la Jungfrau (4158m), l'Äbeni Flue (3962m), el Hinter-Fischerhorn (4025m) ... però tot depèn de la meteo.

Dissabte 26 de Març

I la meteo no sempre és com la desitgem. Una tempesta que havia d'arribar de l'oest a finals de setmana s'ha avançat ... i ja la tenim al damunt. Aprofitant que de bon matí encara els

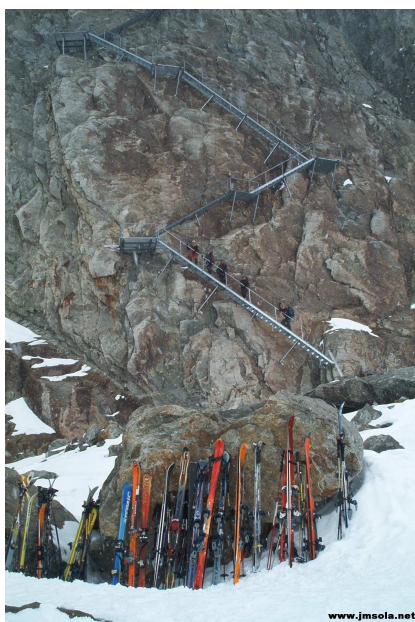
núvols estan al voltant de 4000m, fem una escapada lleugera a l'Äbeni Flue a 3962 m. Just quan arribem al cim, i després d'obrir traces per una glacera amb esquerdes abundants, una clariana ens permet admirar la cara sud-est de la Jungfrau.

al cim de l'Äbeni Flue a 3962m. L'ambient és hivernal i una petita clariana ens permet de veure la cara sud-est de la Jungfrau (just al darrera). A la foto, els dos companys de cordada austríacs.

Enmig de la boira tornem al refugi, recollim les coses i llisquem avall per la glacera d'Aletsch fins arribar a la cabana de Konkordia Platz (2850m). Tot i que en aquest

punt la glacera té uns 900 metres de profunditat (no, no és un error... 900 metres de gel!) cada any la seva altura disminueix uns 4 o 5 metres. Conclusió: les escales metàl·liques que pugen fins al refugi han de ser allargades contínuament: els 40 metres d'escala a principis del segle anterior, ara s'han convertit en un monstre vertical metàl·lic de gairebé 200 metres!

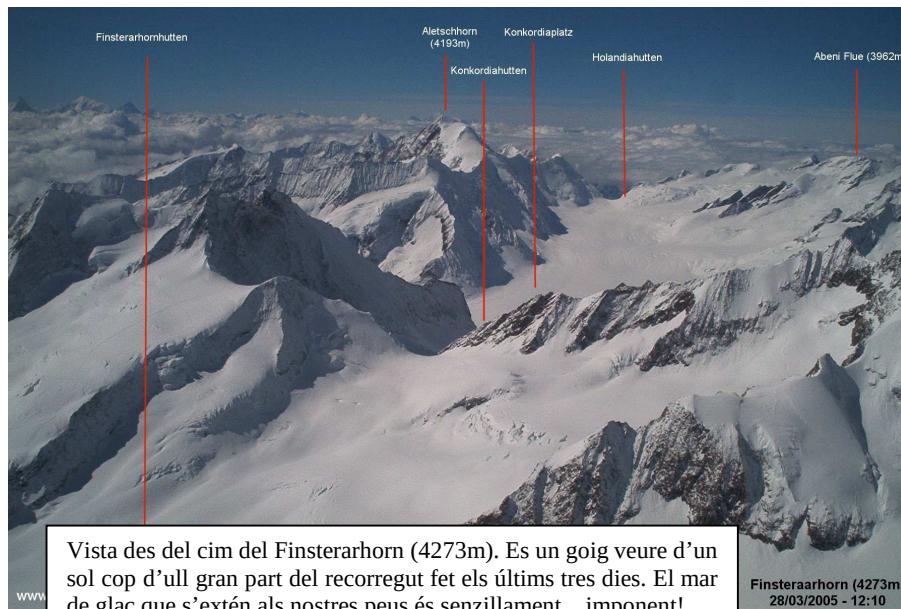

konkordiaHutten: part inferior de les escales metàl·liques que pugen al refugi de Konkordia Platz (2850m). Com que el gruix de gel disminueix de temporada en temporada, cada any cal afegir-hi uns 5 metres nous d'escala.

A la nit, el guarda ens reconforta de la boira tot projectant fotos de la zona amb un projector i el seu ordinador portàtil.

Diumenge 27 de Març

En plena tempesta. Decidim no pujar a cap muntanya i la visibilitat segueix a uns 20 metres! Brúixola i mapa en mà, ens desplaçem fins a la cabana del Finsterarhorn (3048m). La tarda la passem en plena letargia al menjador: cartes,

Vista des del cim del Finsterarhorn (4273m). Es un goig veure d'un sol cop d'ull gran part del recorregut fet els últims tres dies. El mar de glaç que s'extén als nostres peus és senzillament... imponent!

Finsterarhorn (4273m)
28/03/2005 - 12:10

dormir, lectura, ... i a l'exterior més de 20cm de neu pols que no para mai de caure! Si el temps segueix així, ni la retirada de demà estarà assegurada.

Però com sempre, després de la tempesta... la bonança! Durant el sopar un raig de sol toca la finestra del refugi: sorpresos mirem a fora... i els núvols es dissolen a un ritme de pel·lícula! Al nostre davant, muntanyes que ni podíem imaginar s'alcen a pocs metres del refugi!

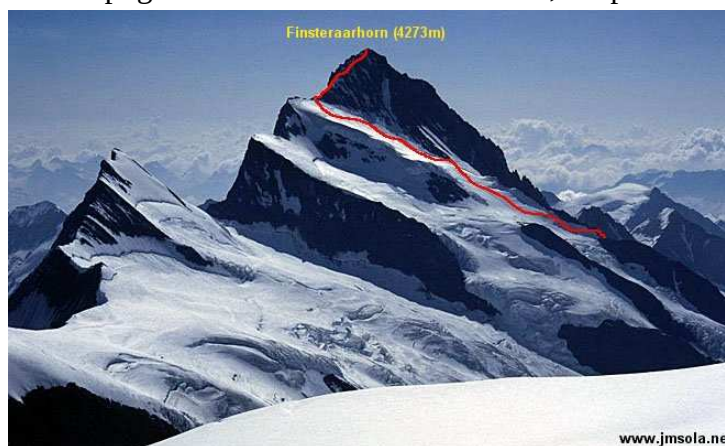
Dilluns 28 de Maig

Sortim del refugi tard disposats a baixar glacera avall cap Breiten (759m). Però just en posar les pells als esquís veig en la mirada d'un dels companys un somriure de complicitat:

- pugem al Finster?-

Conscients que és molt tard per provar d'anar el cim i que l'aresta nord estarà tota coberta de la neu fresca, ens acomiadem dels altres companys i puguem, com unes gaseles pendents amunt. Es nota que portem dies dormint per sobre de 3000 metres: les pells de foca semblen que llisquin soles, i en menys de dues hores, ens polim els 1000 metres que separen la cabana del peu de l'aresta (4088m). Aquí hi deixem els esquís i obrint traça per l'aresta mixta de gel, neu i roca (AD-) ens plantem al cim del Finsterarhorn (4273m) al cap de dues hores. Les vistes... impressionants i la claredat de la llum després de dos dies de tempesta ens pren les paraules!

Foto, i cap avall!

www.jmsola.net

www.jmsola.net

Cim del Finsterarhorn (4273m).

La tornada a la vall es tota una epopeia: des del cim hem vist la glacera de Fiescher tota plena d'esquerdes, així que decidim tornar per la glacera de Galmi.

Tot i ser molt més segur, aquest recorregut implica baixar 2700 metres, pujar fins al Galmihorn (3382) i baixar fins a Münster (1370m)... i són més de la una del migdia.

Contents i tossuts ens hi posem.

...

Però a 2700 metres he descobert una fissura immensa al meu esquí esquerre. Així doncs que els 700 metres de pujada i els 2000 de baixada els hauré de fer esquiant sobre el peu dret.

A 2/4 de deu del vespre arribem amb frontals a Münster. Rebutats, desmoralitzats i amb la mala consciència que l'últim tren ja ha passat ens asseiem al carrer principal pensant com explicarem al "jefe" que a les 8 del matí no som a la feina.

Però de sobte, com vingut del no res, de la foscor hivernal veiem arribar una llum: un bus?

Bibliografia:

- Nufenenpass, 256S, Carta Nazionale della Svizzera, 1:50 000, 1997
- Jungfau, 254 S, Landeskarte der Schweiz, 1:50 000, 1997
- Cuatromiles de los Alpes, Richard Goedeke, Desnivel Ediciones, 1999

Recomanacions: es tracta d'una travessa llarga, en alçada, i la gran part sobre glaceres bastant escardades. Per tant, són

necessaris coneixements bàsics d'encordament, progressió i rescat. Si es vol fer a l'hivern amb pells de foca, és recomanable de trucar abans a la cabana per demanar l'estat de les esquerdes. Tot i això, és un gran plaer d'esquiar per aquestes valls immenses lluny de tota traça de civilització!

Neuchâtel, 8 de Maig del 2005.

Josep M. Solà

Galmicletscher: vista del Finsterarhorn des de la glacera de Galmi. L'ambient glacial és impressionant!

www.jmsola.net

DENT D'ORLÚ, VIA TAPAS SANS DALLES.

Data: 24 i 25 d'Agost 2005.

Components: Jordi Amat, Enric Canosa, Albert Ciurana.

Itinerari d'aproximació

Des de Santa Coloma agafarem l'eix transversal fins a Vic, direcció Ripoll i collada de Tosses fins a Puigcerdà, entrar a França direcció Coll de Portè Pymorence i direcció a Ax Les Termes. Un cop a Ax les termes segons la zona que es vulgui accedir de la Dent D'Orlú. És millor pujar per la vall següent a la del poble d'Orlú, s'hi accedeix girant a mà dreta direcció Ax les Termes, i pujant fins a Ascou. Quan s'arriba al càmping cal entrar en una carretera al costat d'un arbre molt gran (avet). Cal seguir la carretera fins al final on hi ha una petita placeta amb herba al mig.

Temps d'aproximació 4 hores. Es deixa el cotxe. A partir d'aquí hi ha una hora fins al peu de la via caminant.

Itinerari de Sortida, Durada i Recomanacions:

La via és l'anomenada Tapas Sans Dalles, de 350 metres. Té 11 llargs, i el temps que es proposa és de 4 hores, amb una cordada de 3 escaladors la varem realitzar amb 5 hores.

La graduació és de 5c+ (V) 5a obligatori. Via totalment equipada amb parabolts (les reunions no estan equipades per rapelar!!!!)

Material:

Escalada amb corda doble o simple (per cordada de 2), cintes exprés (unes 10-12), sistema per assegurar tipus plaqueta o similar, reuniòmetre.

Es recomana portar calçat per caminar lleuger i portar el mínim pes possible.

És molt recomanable portar aigua.

Documentació Mapes, llibres, revistes:

Web francesa amb ressenyes d'escalada del Pirineu Francès: http://cafma.free.fr/voies_orlu.htm

Llibre Francès amb ressenyes de la zona d'Orlu:
Dent d'Orlu

Descripció de la sortida, anècdotes:

Vàrem sortir de Santa coloma a 2/4 de 6 del matí, vàrem arribar a les 10 al pàrking, parlem amb un francès del sud, o català del Nord, que ens indica el camí a seguir per arribar al coll. Durant l'escalada, a la via del costat hi havia una cordada de tres escaladors. Quan vàrem baixar ens van demanar si podíem baixar un dels seus components, era una noia alemanya, la Ianina, la qual ens diu que ens han fet fotografies i li donem el mail perquè ens les pugui fer arribar.

La carretera tot i en estar en obres estava prou bé per passar amb el cotxe.

Jordi Amat

MARQUES A LES ROQUES

"Quan l'home, estremeix pel temor i la reverència, reconeix l'existència de l'Inconegut, és llavors quan neixen les millors exploracions de la seva ment"

THORNTON WILDER,
"Els idus de març"

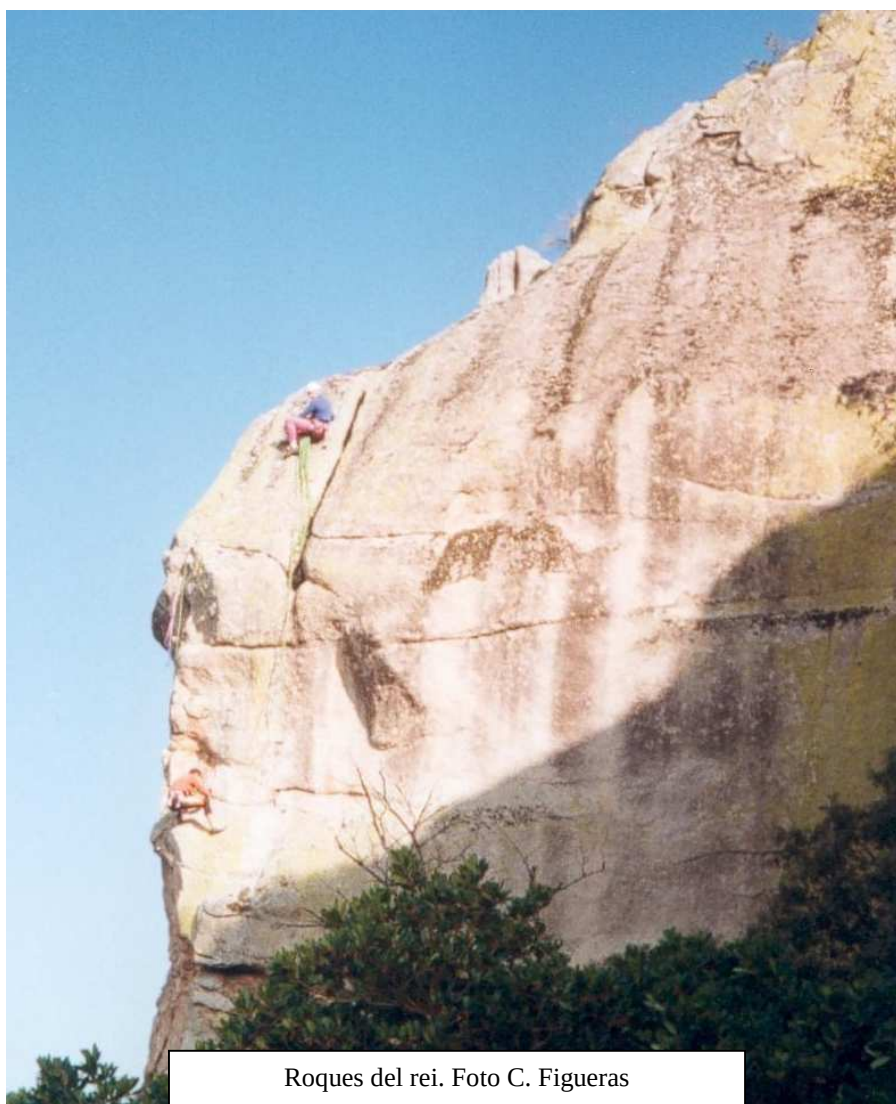
Amb tota la serenitat i tolerància necessàries voldria introduir un tema que podríem qualificar de "menor" però que a mi em ve preocupant des de fa temps. És l'eterna qüestió de les marques a la muntanya. Pintades als arbres i a les roques ens indiquen camins i eviten que el personal excursionista hagi de pensar massa. I des de fa un any o dos també han aparegut marques –unes petites fletxes- indicant vies curtes d'escalada als blocs de granit del nostre Rocar. Pujant a Farners se'n veuen. No és estrany que hagi passat: zones com la nostra, amb abundància de blocs granítics, són molt apreciades pels practicants de l'escalada sense corda a prop de terra –activitat coneguda com "boulder"- on només fan falta els peus de gat, un matalàs i molta motivació per solucionar els problemes plantejats per la roca. Ni corda ni material

complicat; una cosa fantàstica de tan senzilla.

El concepte que jo vull defensar també és ben senzill: el Rocar no és només dels escaladors; el Rocar és de tothom, o de ningú. Per tant els escaladors i altres espècies afins no tenim cap dret a modificar al nostre gust cap dels blocs de granit, ni que sigui amb unes "discretes" fletxes pintades, ni molt menys amb instal·lacions metàl·liques fixes com poden ser parabolts, xapes, cadenes, etc. Proposo més

autocontrol i reflexió - entre els excursionistes- per evitar anar deixant el nostre rastre per la muntanya. Passar despercebuts seria la consigna.

Per si algun escalador està llegint això continuaré parlant dels simpàtics parabolts que ens fan tan còmode la vida. Algun dia haurà d'arribar el moment de discutir la seva presència a les nostres roques. O com a mínim ens podríem preguntar, per exemple: són necessaris tants parabolts als Esqueis del

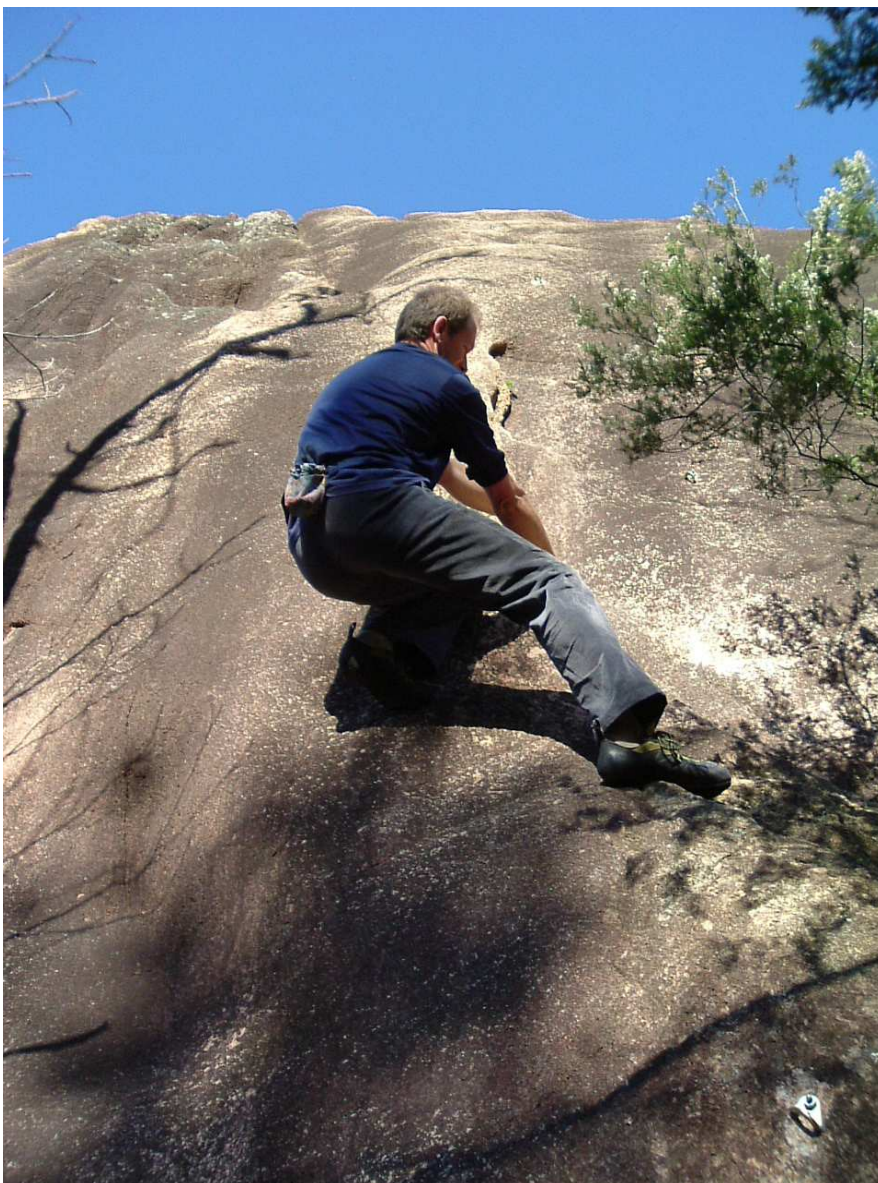
Roques del rei. Foto C. Figueras

Bagís? Necessaris: què vol dir necessaris? Qui escali ja sabrà que aquesta necessitat està relacionada amb un concepte força relliscós dins aquest petit món de l'escalada: eliminar el perill sense eliminar la dificultat d'un pas; i la controvertida graduació d'aquest pas. I és que el grau d'exposició, o sigui, el perill de les vies d'escalada, pot variar molt: no és el mateix un 6b amb la xapa al nostre costat que el mateix 6b amb la xapa a

cinc metres, no és veritat? En el primer cas el risc és zero; et limites a fer un moviment que pot ser molt dificultós. En l'altre cas la cosa canvia. I canviarà més si en comptes d'un parabolts a cinc metres hi tens un fissurer o un clau que tu mateix has posat. Amb la xapa molt lluny caldrà fer idèntic moviment, però el més important serà saber lluitar contra la teva pròpia por a caure. Cosa que ens conduiria a

parlar de recursos físics i de recursos mentals. I d'una facultat anomenada autocontrol. Entenc que el motiu de les marques a les roques és informar: sobre un camí o sobre una via d'escalada. Però jo estic tip d'estar tan informat i saber-ho tot. M'agrada el misteri: no m'agrada veure traslladada la mentalitat de les autopistes a la muntanya. Vull tenir llibertat per equivocar-me i aprendre dels meus errors. De l'excés de parabolts penso el mateix: eliminen el risc, sí, convertint l'escalada en un més o menys meritori encadenament de moviments gimnàstics a l'aire lliure, embrutant, de passada, la roca per sempre més. Algú pensa així? O no n'hi ha per tant? Algú vol passar desapercebut?

Carles Figueras

Escalada al Rocar. Foto: C. Figueras

S'HAN ESCALAT QUATRE CIMS VERGES A LA SERRALADA DEL ZANSKAR

Si algú gosa dir que s'ha passejat per una vall inexplorada del Pirineu, té la mateixa inconsistència que si algú s'atrevis a dir que ha descobert un nou recorregut pel mig de les tomateres de l'hort de casa.

A l'Himàlaia, al Karakorum o al Ladakh es fàcil caure en l'error de creure ser un descobridor, que per allà no hi ha passat ningú; sobretot si els mapes estan en blanc. Les valls, els rius, les muntanyes, les glaceres i els estanys són realitats no concretades en un paper escrit, no catalogades amb el seu nom, la seva alçada i les seves característiques. Això no treu que aquests indrets "fantasmes" per la burocràcia oficial tinguin el seu nom per a la gent que hi viu en petits pobles lluny de carreteres, telèfons i sense acabar d'entendre que la pujada del preu del petroli també els afecta.

El 2004 aconsellats per una empresa de Madrid vàrem visitar una de les valls del Ladakh (Nord de l'Índia) que no estan ressenyades en els mapes. Es troba a dos dies de camí del poble de Kangi i a tres de la carretera de Kargil a Leh. Aquesta empresa publicita la possibilitat de pujar a una muntanya de 6055 metres, única referència en tots els mapes que hem pogut consultar. Li han posat l'original nom de "Pico sin Nombre" com si la resta... sí

que en tinguessin.

Vàrem quedar sorpresos de l'indret, tant per la seva bellesa, la seva solitud com per les possibilitats alpinístiques. Vàrem pujar al "Pico sin Nombre" i escalàrem un cim verge amb forma de corona (li vàrem posar el nom THORCHOK, corona en l'idioma del Ladakh).

I vam marxar amb la recança de no "treure" una via a la muntanya bessona del "Pico sin Nombre", no completar el recorregut de la corona del THORCHOK i no pujar a un cim verge a la mateixa carena del "Pico sin Nombre".

Enguany hi hem tornat. La gent del poble de Kangi ens ha obert les portes de casa seva. Tant el grau d'hospitalitat com el tracte que hem rebut sobrepassen amb desmesura el de l'estricta relació comercial que hi hem tingut.

Hem llogat burros i cavalls per tragar el material i quatre persones de Kangi ens han acompanyat al mateix camp base de l'any passat. La nostra sorpresa ha estat que la gent de Kangi coneix el "Pico sin Nombre" com a

CHHOMOTANG... tant li fa que en els mapes no hi figuri.

Quan et poses a obrir una via en una muntanya verge, on ni tan sols tens clar per on baixaràs, s'obre un ventall d'interrogants i problemes que has d'anar desgranant; es això precisament el que hem vingut a buscar al Ladakh.

Aquest any, hem obert una via al cim verge del CHHOMOTANG I i hem continuat per l'aresta que porta al CHHOMOTANG II (antic "Pico sin Nombre"). Igual que l'any passat els nostres altímetres han marcat 5885 metres en comptes de 6055 metres. També hem escalat el cim verge del CHHOMOTANG III (a la mateixa carena) i hem fet la segona repetició al THORCHOK I resseguint la seva corona. Això ens ha permès pujar a un altre cim verge: el THORCHOK II.

Per complementar l'activitat alpinística, el 5 d'agost, mentre esperàvem l'avió que ens havia de portar de Leh (la capital del Ladakh) a Delhi, en Josep Maria Solà i en Carles Figueras van aprofitar el temps pujant fins el camp base de l'STOK

KANGRI, sense cap dubte el cim més conegut del Ladakh, perfectament visible des de qualsevol punt de Leh. L'endemà en Josep Maria demostrava la seva motivació aconseguint, en solitari i enmig d'un mal temps considerable, el seu primer "sis mil", ja que el seu altímetre –aquesta vegada sí!- va marcar 6000 metres justos (segons els mapes és 6123 metres).

Agost 2005

**EXPEDICIÓ GIRONA-
LADAKH/ZANSKAR 2005**

NOM DE LA MUNTANYA	ALTURA(*)	DIFICULTAT	DATA	ESCALADORS
CHHOMOTANG I (**)	5865 metres	MD	24 juliol	Carles Figueras, Josep M. Solà
CHHOMOTANG II (abans Pico sin Nombre)	5885 metres	MD	24 juliol	Carles Figueras, Josep M. Solà
CHHOMOTANG III (**)	5740 metres	BD	22 juliol	Carles Figueras, Josep M. Solà Inaki Garijo
THORCHOK I (**)	5740 metres	MD	26 juliol	Jordi Bosch (Barraca)
THORCHOK II (**)	5590 metres	PD	26 juliol	Kim Bover Jordi Bosch (Barraca) Carles Figueras
(*) Altures segons els nostres altímetres.				
(**) Cim verge				
F Fàcil				
BD Bastant Díficil				
D Díficil				
MD Molt Díficil				

CENTRE EXCURSIONISTA FARNERS

BUTLLETÍ INFORMATIU

BUTLLETÍ INFORMATIU

SORTIDES REALITZADES EN EL CENTRE DURANT EL 2004-2005

Data	Lloc	Vocal
18.01.04	Pels bunkers i nius de metralladores de la Cerdanya	Hermini Bernárdez
15.02.04	Sortida d'ornitologia als Aiguamolls de l'Empordà	Pep Solà
07.03.04	Gorgues de Penjacans	Francesc Pla
21.03.04	Caminada de Mans Unides. A Farners per Penjacans	Conjunta
28.03.04	Sortida de Vegueria. Ruta de les Ermites d'Amer	Ramon Boix
18.04.04	Ornitologia. Sortida als estanys de Sils.	Alfons Delgado
25.04.04	Sant Miquel de les Formigues	Ramon Boix
16.04.04	Iniciació a l'espeleologia. Teoria	J.M.Expósito i J.Cors
17 i 18.04.04	Iniciació a l'espeleologia Cova de los Arnales (Osca)	J.M.Expósito i J.Cors
24.04.04	Iniciació a l'espeleologia. Pràctica rappel i teòrica	J.M.Expósito i J.Cors
02.05.04	Iniciació a l'espeleologia. Avenç del Llest (Terrassa)	J.M.Expósito i J.Cors
08 i 09.05.04	Iniciació a l'espeleologia. Graller del Boixager (Montsec)	J.M.Expósito i J.Cors
02.05.04	Cogolls -Les Planes d'Hostoles	Xavier Massó
23.05.04	Caminada de Vegueria. Riera d'en Xunclà. Sarrià de Ter	Pau Parés
29 i 30.05.04	IX Ruta d'en Serrallonga. Roques del Rei i Coll de Querós	Conjunta
12.06.04	Ornitologia. Collformic - Sant Segismon – Matagalls	Alfons Delgado
04.07.04	Sortida al Pirineus. Cap de la Gallina Pelada (Serra d'Ensiya)	Pau Parés
19.09.04	Can Torra de Plantadís (El Pasteral)	Josep Tarrés
03.10.04	IX Ruta de les Ermites. Sauleda - Argimon - el Rocar	Conjunta
17.10.04	Torre àrab de Sant Pere Vell	Francesc Pla
24.10.04	Festa del Centre Excursionista Farners	Conjunta
07.11.04	Cim del Sant Gregori. La Cellera, des del Coll de Nafre	Ramon Boix
13 i 14.11.04	Festa de la Ratafia. Exposició: "Descobreix Santa Coloma"	Conjunta
21.11.04	Sortida al Montseny. Turó del Home i les Agudes	Pau Parés
25.02.05	Mondois – El Quer (Querós). "El racó més amagat de les Guillerries"	Xavier Junquera
03.04.05	Caminada de Mans Unides, a Farners, passant per Ca la Marta	Conjunta
10.04.05	Ornitologia. Descobrir els ocells als estanys de Sils	Alfons Delgado
28 i 29.05.05	X Ruta d'en Serrallonga pel Pla de la Vella i Sot de Cabrerola	Conjunta
03.07.05	Sortida al Pirineus. Per Fontalba - Puigmal - Núria	Pau Parés
02.10.05	X Ruta de les Ermites. Per les crestes de Sant Pere Vell	Conjunta

23.10.05	Festa del Centre Excursionista Farners. Botifarrada a Farners	Conjunta
06.11.05	Osor - Serra de Vielles - La Cellera	Xavier Junquera. Conjunta amb el centre Excta. De Catalunya.
12 i 13.11.05	Degustació d'aigües i venda del got commemoratiu de la Festa	Festa de la Ratafia
20.11.05	Sortida al Montseny. Viladrau – Matagalls – Sot de les Cordes – Matagalls	Pau Parés

CONFERÈNCIES 2004-2005

19.03.04	Imatges d'escalada del CEF, darrers anys	Carles Figueres i altres
16.04.04	Escalada al Marroc	CE Cassanenca
21.05.04	Senderisme per Canàries	Joan B. Ferrà
11.06.04	Expedició colomenca d'espeleologia als Sótanos de Mèxic	Josep Cors i altres
25.09.04	Expedicions Gironines a l'Himàlaia. 1991-2004	Carles Figueres i altres
24.09.05	El Pla de Sequeres. Associació Catalana d'Amics de l'Aigua	Xavier Latorre

**El President,
Fancesc Pla**

Acta de l'assemblea general ordinària de socis.

Dia: 25 de febrer de 2005 / **Hora:** 22,30 h. / **Lloc:** local social / **Assistència:** 29 socis.

Ordre del dia:

- 1-Presentació de l'estat de comptes de l'any 2004.
- 2-Presentació, per part dels membres de la Junta i dels socis, de propostes de despesa per l'any 2005.
- 3-Presentació del resum d'activitats desenvolupades l'any 2004.
- 4-Presentació per part dels membres de la Junta i dels socis, de propostes d'activitats per l'any 2005.
- 5-Proposta de canvis en el funcionament del Centre.
- 6-Convocatria d'eleccions a la Junta Directiva.
- 7-Torn obert de paraules.

Temes tractats:

El president obra la sessió agraïnt l'assistència i dedica unes paraules glossant la figura de l'Hermini Bernardez, soci que ens ha deixat el passat any, per traspàs, i que era l'ànima de totes les sortides del Centre.

1.L'estat de comptes de l'any 2.004.

Es presenta el full resum amb un saldo final de 1.998,40 €. El Tresorer, a petició de varis socis, explica les despeses corresponents a les adquisicions de material de cada Secció, destacant la d'un equip GPS, de 2 ARWAS, un martell elèctric per a escalada, material d'espeleologia, un scàner, entre d'altres i en llibres i revistes, la renovació de mapes de la editorial Alpina, despeses associades als curssets de monitors - iniciadors que varen cursar 4 socis del centre.

Pel que fa al GPS, el centre ja en té dos, i s'anima als socis a participar en el seu ús per tal de digitalitzar els itineraris que facin i posar-los a disposició dels socis.

S'aprova per unanimitat.

2.Pressupost per a l'any 2005, amb propostes de despesa per a les diferents seccions.

Es presenta el full resum amb una previsió de saldo final de 1.448,40 €.

Es comenta la necessitat de més piolets, de trineus i de raquetes, i la conveniència de disposar d'un mapa digitalitzat, a escala 1/5.000 del terme municipal.

Es comenta que el material a comprar sigui d'ús col·lectiu, per tant d'una qualitat idònia per a aquest fi. També es comenta que hi ha socis que guarden massa dies el material que s'emporten. S'insisteix en l'ús de les fitxes per al seguiment de la utilització del material del Centre.

Es comenta de millorar l'edició de la revista del Centre.

També es comenta que aquest any el Centre compleix els 30 anys i que la Ruta d'en Serrallonga i la Ruta de les Ermites estan a la seva X edició. Per aquest motiu s'autoritza que es justifiqui una despesa extraordinària.

Es comenta la possibilitat de donar a tots els socis un carnet, amb validesa anual, que podria associar-se a descomptes en determinats locals comercials de la ciutat, a part de poder-se identificar com a membre del Centre sempre que sigui convenient. El cost de tots els carnets seria d'un global de 40 €, en cartró i de 70 €, plastificat. S'acabarà d'estudiar. S'aprova per unanimitat

3. Resum de les activitats del Centre, de l'any 2.004.

Es destaquen les sortides d'iniciació a l'espeleologia que es varen fer.

Els cursets de monitors iniciadors que varen fer 4 socis en descens de barrancs, escalada i excursionisme, programats per l'ECAM.

El President destaca també les activitats d'espeleologia fetes per membres del Centre a Mèxic i les d'alpinisme d'alçada fetes a l'Himàlaia i als Alps.

El Secretari destaca el valor, per a la història del Centre, de les dades tipus estadístic, que s'hi reflecteixen. **El tesorero comenta l'evolució del nombre de socis que ha estat la següent:**

any 2002: 168; any 2003: 198, Federats: 127 (64 % dels socis, essent la mitjana del Centres de la FEEC, del 35%); any 2004: 212, Federats: 148 (70% dels socis). Hi ha hagut 15 baixes i 29 altes.

4. Presentació per part dels membres de la Junta i dels socis, de propostes d'activitats per l'any 2.005.

S'adjunta el full resum en format organigrama, on figuren els camps de treball amb els noms dels coordinadors. El President explica, punt a punt, aquest full i comenta que els camps de treball estan oberts a tots els socis interessats, així com a tota iniciativa nova que ampliï el sentit i fi del Centre.

Es comenten els problemes que hi ha en la utilització del rocòdrom degut a l'horari assignat. Es concreta de fer un escrit de replantejament de l'horari al Regidor d'Esports.

Insisteix en el tema arxiu fotogràfic del Centre, com a fons històric i anima que es presentin fotocòpies a color de les millors fotos que es tinguin, amb l'anotació de lloc, data i nom de les persones que hi puguin figurar. La despesa associada corre a càrrec del Centre.

Es comenta la conveniència de programar cursets, tant d'iniciació com de 2n. nivell, amb l'ajut de la Federació.

Es comenta la conveniència que es tramiti l'adscripció del Centre a la Federació d'espeleologia que possibilitaria fer curset, a part d'altres avantatges federatives.

Es comenta que el Centre pagui la llicència mínima als socis infantils(13) i juvenils(6), com a mitjà per fomentar l'activitat amb condicions de cobertura de riscos. S'aprova.

En Josep Ma. Frigola comenta que s'està redactant el quart número del Butlletí - Revista del Centre. Demana la col·laboració en la tramesa d'articles.

Les col·laboracions s'han d'enviar a la següent adreça: jmfrigola@sallecat.org i fcanosa@pie.xtec.es d'en Josep Ma. Frigola. Igualment, per possibles problemes de saturació en aquest correu s'ofereix el del secretari bbcreu@menta.net.

Es demana que els socis s'animin a utilitzar aquest mitjà d'expressió, així com a participar en el full que ens reserva, cada mes, la revista RESSÓ (coordinador, el president).

El President comenta que es trametrà als socis el primer llistat d'activitats ja programades, que restarà oberta permanentment a les noves propostes i idees, que s'han de trametre al correu del Secretari.

També es comenta que seria convenient que el màxim nombre de socis donin el seu correu electrònic al secretari del Centre per poder establir una via de comunicació ràpida, que a la llarga ha de servir per eliminar molta de la correspondència, amb l'estalvi econòmic i de feina que representaria.

5. Proposta de canvis en el funcionament del Centre.

El President planteja la conveniència que el Centre tingui una persona amb dedicació de dues-tres hores setmanals, un dia entre setmana, de 18 a 21 h. per ajudar en la gestió del material i en les tasques administratives. Es considera que seria de gran ajut, tant per als socis que podrien acudir al Centre un altre dia, a part del divendres, com per a millor gestionar la ja considerable quantitat de material de què es disposa. També es podria millorar aspectes del web del centre.

El cost que es planteja seria assumible pel Centre amb un increment màxim de quota de 6 €, quedant en un màxim 24 € per l'any 2006, el que no es considera excessiu, donat el gran ventall de material que el Centre ofereix als socis. S'aprova per unanimitat.

6. Convocatòria d'eleccions a la Junta Directiva.

El President comenta que segons assenyalen els Estatuts aquest any toca convocar eleccions a la Junta Directiva. Encomana al Secretari que tingui cura de tot el procés.

7. Torn obert de paraules.

S'estableix un animat col·loqui sobre diferents aspectes de l'activitat del Centre: rocòdrom, cursets, estades programades de joves alpinistes organitzades cada any per la FEEC,

L'assemblea es va concloure a les 00.30 h.

**El secretari,
Ramon Boix**

LA NEVADA

El darrer dia del mes de febrer, ens vàrem llevar amb la sorpresa de trobar-nos amb un immens mantell blanc. L'espectacular nevada tenia un gruix d'entre 20 i 40 centímetres i afectava tot el terme municipal. No van faltar les tradicionals guerres de boles de neu i els simpàtics ninots pels carrers i jardins. Però la singular imatge va durar poca estona i en acabar el dia ja només quedava neu en els llocs més arrecerats.

BARRANQUISME A PENJACANS

En Josep Cors i en Jordi García, del Centre Excursionista Farners han protagonitzat la baixada pel torrent de Penjacans. Entraren al torrent per sota can Planas Vell i varen sortir per l'inici del camí dels Lladres. És la primera vegada que tenim constància d'una baixada integral pel torrent. Han utilitzat mitjans tècnics per poder salvar els quatre espectaculars salts que varen trobar en el recorregut. El més alt el salt del gorg del Diable té una alçada de més de vint metres. Estan ja preparant una nova exploració per fer una ressenya detallada de l'espectacular sot de Penjacans.

CAMINADA DE SOLIDARITAT DE MANS UNIDES

El passat dia 3 d'abril sota el lema "Tots a peu a Farners, fent volta per agafar gana" es va celebrar la VI edició de la caminada i botifarrada solidària

de Mans Unides. Aquest any els diners recaptats aniran destinats al projecte per proveir d'aliments als nens que han quedat orfes com a conseqüència d'una llarga guerra a la regió de Wukro al nord d'Etiòpia. Aquests nens orfes viuen en famílies de germans la majoria dels quals tenen menys de quinze anys. El germà gran és el que té cura de tots els altres germans, normalment 3 o 4.

La sortida va estar durant tota la

setmana amenaçada per l'anunci de pluges generalitzades pel cap de setmana, que finalment no es van complir.

Consultat el meteoròleg local en Pere Serra, durant la tarda del dissabte, la seva resposta va ser contundent: "diumenge al matí no plourà". I així va ser. No va caure ni una gota, i més de cent participants es varen aplegar a l'explanada de Farners en la crida de solidaritat.

El recorregut d'anada de 12 quilòmetres es va fer en 2 hores i mitja. En passar per **les Alzines Balladores** i per sota **la font de ca l'Oller**, va tenir lloc una nostàlgica explicació per part dels més grans de la colla, sobre els seus records de les festes que abans es celebraven en aquests indrets. Es va continuar cap el

molí d'en Massaneda, estret de Gibraltar, ca la Marta, Quatre Carreteres, can Planas Vell, la Casilla, per arribar fins a Farners. La tornada més curta es va fer pel camí de can Miquel.

L'any que ve us esperem a tots a Farners, tant si plou com si neva!.

X EDICIÓ DE LA RUTA D'EN SERRALLONGA

Va ser els dies 28 i 29 de maig. Com cada any la ruta supera els 50 quilòmetres, que es varen fer en dos dies de caminada. A Osor vàrem ser rebuts pels Trabucaires d'en Serrallonga. Hi hagué el Sopar de Bandolers i conferència sobre en Serrallonga a càrrec de l'historiador Miquel Borrell. L'ajuntament d'Osor habilità un espai per passar-hi la nit.

Cada any canviem el recorregut. Aquest any destaquem els següents punts d'interès relacionats amb la vida del bandoler: Ca l'Agustí (lloc on fou pres); Coll de Ruscall (lloc on atracava sovint); Roure d'en Iglésias (arbre centenari, testimoni vivent d'en Serrallonga), El Sobirà (s'hi refugiava sovint); Osor (el sometent no el podia ni veure ni trobar); Coll de Nafré (batusses entre el sometent i en Serrallonga; Santuari de la Mare de Déu del Coll (a la cuina fou capturat un germanastre d'en Serrallonga), Coll de Querós (lloc de pas obligat); Cova d'en Serrallonga (refugi en temps difícils); La Querosa (propietat de la seva dona); Sau (el Fadrí de Sau era el seu braç dret).

X EDICIÓ DE LA RUTA DE LES ERMITES

La caminada, fou diumenge 2 d'octubre. Com ja s'ha fet els darrers anys, un diumenge després de la Festa Major.

La Ruta va ser guiada, d'itinerari plàcid. Enllaça per antics camins, la població de Santa Coloma de Farners amb ermites i castells de les rodalies. Totes aquestes construccions d'arquitectura romànica, captiven per la seva harmonia, elegància i senzillesa i per estar totes elles situades en uns indrets recollits que trameten al caminant una sensació de tranquil·litat, pau i calma.

La vegetació, exuberant en tot l'itinerari, està acompanyada de formacions rocoses que el temps i la climatologia ha anat modelant capriciosament. És l'anomenat "Rocar". Aquestes formes rocoses han despertat sempre la imaginació i han estat batejades amb curiosos noms. Així mateix, també impressionats formacions rocoses com el Turó del Vent, el Turó dels Galls o Roca Baiera.

En aquesta edició, volem destacar la visita a la torre àrab de Sant Pere Vell, posada al descobert després d'unes excavacions ara fa un any.

El recorregut d'aquest any, d'uns 25 quilòmetres i sis hores de marxa, va ser: Santa Coloma, castell i ermita de Farners, torre àrab de Sant Pere Vell, crestes del Far, castell i ermita d'Argimon, monestir de Sant Pere Cercada, ermita de Sant Iscle i Santa Victòria de Sauleda, sot de Penjacans i Santa Coloma.

Calia portar l'esmorzar i el dinar i vàrem tenir servei de cotxe escombra. No calia inscripció i la Caminada era gratuïta.

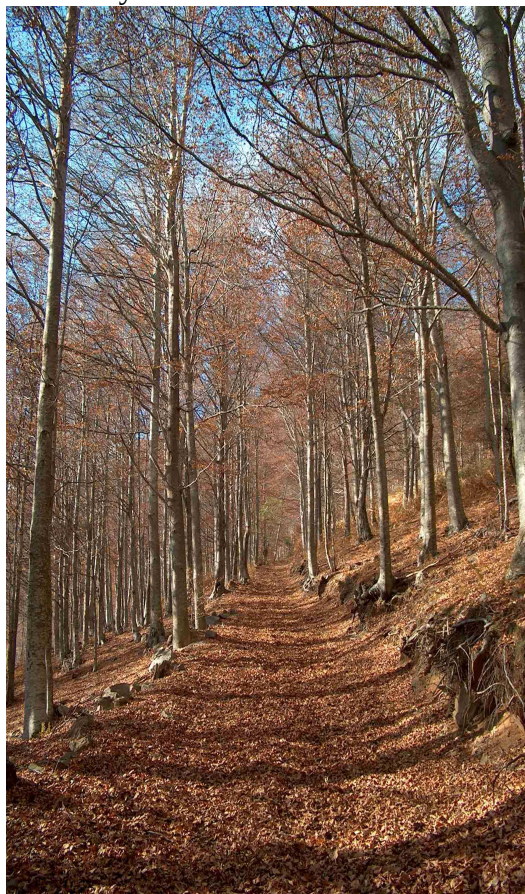
Amb aquesta caminada, que organitzem una vegada cada any, volem donar a conèixer la Ruta de les 10 Ermites, que anem trobant en diferents punts del recorregut.

La Ruta de les 10 Ermites té una longitud total de 65 Km. i està pensada per ser feta en tres dies o bé per etapes d'ermita a ermita. La Ruta la va iniciar el Centre Excursionista Farners l'any 1987, i des de l'any 1997 en fa el marcatge i manteniment "els Amics dels Camins i Corriols Colomencs". L'Ajuntament de Santa Coloma de Farners ha editat un tríptic amb tota la informació necessària per poder-la realitzar.

Francesc Pla

EXCURSIÓ AL MONTSENY

El 21 de novembre, una setmana després de la Fira de la Ratafia, els del Centre Excursionista vam anar com cada any a descobrir un nou camí al Montseny.

Aquest any, amb gran èxit de participants, 40 excursionistes i 2 gossos vam sortir de Santa Coloma i ens vam dirigir a Santa Fe, on vam començar el recorregut.

En primer lloc vam anar fins al Coll de Santa Helena situat en el lloc que la carretera de Fontmartina travessa la

carena principal que baixa fins a Gualba.

Des d'aquest punt s'ha de pujar per la carena fins a arribar a dalt de tot de la muntanya, cinc-cents metres per sobre nostre. De moment, passat el coll del Vent, fem una parada al Pla de Lligamoltons per esmorzar. Com sempre, hi ha bona gent que pensa amb els altres, i vam poder acompanyar els entrepans amb bon vi, ratafia i cafè.

Després enfilem la forta pujada fins a arribar al Turó Gros de 1.651 metres, el quart cim més alt del Montseny, però pràcticament desconegut, encara que té una vista esplèndida sobre el Turó de l'Home, Les Agudes i la vall de Santa Fe.

Un petit corriol que ressegueix la carena ens portarà a l'antiga base militar del Puig Sesolles i finalment, al punt més alt del Montseny, el Turó de l'Home de 1.710 metres.

Com que és un lloc molt turístic degut a la carretera i la pressa ens mana, marxem de seguida pel camí de la carena fins a arribar a Les Agudes, la segona alçada de la serra amb 1.706 metres i el cim més atractiu i característic del Montseny.

Fa quatre anys ja hi vam pujar per la cresta dels Castelletes des de Sant Marçal.

Aquí el soci més jove del Centre, en Jordi Parés que acaba de fer set mesos, diu que li ha arribat l'hora de dinar i tota la colla l'acompanyem en el seu primer biberó dalt del Montseny.

Ara ja tot és baixada pel bonic camí, ple de fulles mortes, que porta primer fins a la font del Briançó, després al

Pla de l'Espinal i finalment a Santa Fe, on tenim els cotxes i d'on havíem sortit cinc hores abans.

El temps esplèndid, les magnífiques vistes i els inigualables colors de la tardor al Montseny, ens han acompanyat tot el matí en aquest preciós recorregut circular pels cims més alts de la muntanya.

Ara, només queda tornar a casa a dinar i a descansar i ben aviat començar a pensar en un nou camí pel proper any.

LES GUILLERIES GUILLERIES A “DESCOBRIR”

Les Guilleries varen ser el tema central de la Revista Descobrir Catalunya del passat mes de Gener. No ha estat fins el número 83 en què s'ha aconseguit despertar l'interès per aquest territori amagat i desconegut. A la revista hi podreu trobar un bon reportatge fotogràfic, on destaquen una fotografia a doble pàgina del mas Serrallonga, presa l'any 1950 quan encara el mas era ple de vida. També hi són presents l'ermita i castell de Farners.

Els reportatges conviden a endinsar-se en tots els colors del verd, en l'abundor d'aigua i la variada gastronomia del territori. La caminada de descoberta seleccionada surt de Sant Hilari i arriba a Santa Margarida de Vallors i les Roques del Rei.

Heu “Descobert” ja les Guilleries?.

EXCURSIÓ AL PIRINEU CAP DE LA GALLINA PELADA

Com cada any a principis del mes de juliol vam realitzar la sortida al Pirineu de la secció de muntanyisme. Aquest any el lloc escollit va ser la Serra d'Ensija a l'alt Berguedà. Aquesta serra prepirinenca està situada entre els Rasos de Peguera i el Pedraforca, i el seu punt més alt és el Cap Llitzet o Cap de la Gallina Pelada de 2.327 metres d'alçada. Aquest curiós nom li ve donat per ser el punt més alt situat a sobre de la paret de la Gallina Pelada o Roca Gran del Ferrús, impressionant mur vertical de roca calcària de quasi 500 metres

d'altura, que recorda vagament l'aspecte d'una gallina drete i desplomada, a punt per posar a l'olla.

El punt de sortida de l'excursió és el final de la carretera que s'enfila des de la cua de l'embassament de La Baells, i després de passar per Fígols i Fumanya, s'acaba al Coll de la Creu de Fumanya a 1.660 metres d'altitud.

Des d'aquí i passant per la Font de la Bruixa, s'arriba a la casa del Ferrús, situada en un lloc encisador, voltada de prats i al peu de la gran paret. Bon lloc per esmorzar, acompanyats de les vaques.

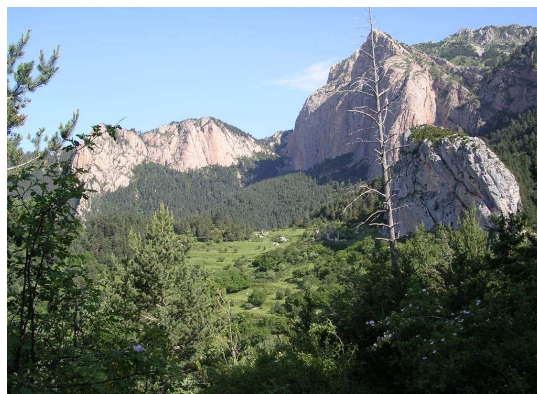
Després, dues hores de forta pujada per una canal pedregosa i per l'aèria carena, ens duren fins al cim.

L'aïllament de la Serra d'Ensija fa que la vista des d'aquí sigui excepcional, amb el Pedreforca, dominant el paisatge, davant nostre.

Una lleugera baixada per les extenses planes herbades i plenes de flors de la part alta de la serra ens portaren fins al refugi situat a 2.200 metres. Aquí gaudirem d'un merescut descans, dinarem i fins i tot, varem fer un cafè, tot xerrant amb el nou guarda.

Després, dues horetes més de baixada, a tota velocitat per un altre canal plena de pedres, ens portaren novament a on havíem deixat els cotxes.

Així tanquem un preciós i solitari circuit de muntanya, amb la satisfacció general de tot el grup, encara que després de sis hores de caminada, vam necessitar un quart de descans, per a sortir tant bé a la foto.

Pau Parés

ACTIVITATS DE LA SECCIÓ

Cròniques de sortides i activitats

L'Herminio

Ens va deixar l'Herminio, un dels socis més actius del Centre Excursionista Farners i un caçador naturalista dels que pràcticament no n'hi ha. L'home va acabar sucumbint a la malaltia que feia temps que el seguia.

Ell era un d'aquells rars caçadors (feia temps que era excaçador, per convicció) que coneixia i entenia el seu entorn natural. El darrer cop que vaig estar parlant amb ell ens va donar a tots els que l'envoltàvem, caçadors i naturalistes, una lliçó sobre ecologia. Les seves explicacions sobre el declivi d'espècies com la perdiu roja i el conill eren dignes de qualsevol expert en gestió ambiental. Ell, per intuïció i per anàlisi del que veia i havia vist sobre el terreny, treia les mateixes conclusions del que altres hem hagut d'aprendre en els llibres o assistint a cursos.

Amb l'Herminio havíem discutit sobre si les caixes-niu eren apropiades per aquest o aquell altre ocell, deliberàvem sobre les egagròpiles que trobàvem durant les excursions o argumentàvem a favor o en contra sobre si el pinsà borroner criava a Cladells o si només s'hi trobava com a hivernant.

En silenci, amb ulls vius i cames de ferro, es recorria tots els racons del bosc per molt espès i dens que pogués semblar. Trobava nius i caus, sabia quan un terreny guillejava o senglανεjava, i era capaç de trobar bolets comestibles en plena sequera i allà on ningú hi veia res.

Com a "animador" de les activitats del Centre era únic. Viu i inquiet, a les reunions mai seia, sempre anava d'un extrem a l'altre aportant o discutint tot allò on li semblava que podia aportar el seu parer, fins al punt que, en més d'un cop, se li havia de demanar, si us plau, que callés.

Coneixia les muntanyes més properes, i fins i tot les més llunyanes, com la Cerdanya, millor que ningú, tal i com va tenir ocasió de demostrar més d'un cop. Això sí, a la muntanya, a l'alta muntanya "s'ha d'anar quan no hi ha neu, si no, després passen les desgràcies".

En les marxes per les Guillerries, mai faltava el seu recolzament logístic ni el tro del seu trabuc, anunciant l'arribada dels caminants.

Sigui on sigui, espero que tingui molta muntanya per patejar, plenes de perdius, de conills i de bolets. També espero que, d'alguna manera, mai li falti pólvora i que l'esclat del trabuc no deixi mai de sentir-se a les Guillerries.

II Festival de les Aus a la Selva

Foto: Isidre Cos. exposició de nius i caixes-niu al centre

Els passats 27 i 28 de novembre es va celebrar a Sils el II Festival de les Aus a la Selva, organitzat pel Col·lectiu Bisaroca.

Tot i que fins ara el Festival s'ha celebrat a Sils, la intenció és donar a conèixer els valors ornítics i naturals de tota la comarca de la Selva. Per aquest motiu s'intenta diversificar la temàtica tractada aportant la participació d'experts en diverses matèries.

Foto: Isidre Cos. presentació del Festival a càrrec de la regidora de cultura de l'ajuntament de Sils.

En l'anterior edició, en Marc Franch, herpetòleg de la Fundació Emys, ens va parlar sobre els amfibis i rèptils de la comarca, i aquest any ha estat en Jordi Compte qui ens va introduir en l'apassionant món de les papallones de manera amena i instructiva.

Foto: Isidre Cos. refrigeri al mateix ajuntament

Enguany el calendari d'activitats ha incorporat un taller de caixes-niu, destinat especialment als i les ornitòlegs/es més joves, i una exposició d'aquestes construccions de fusta i de nius naturals que romandrà durant tot el mes de desembre al punt d'informació dels Estanys, a l'estació de tren.

L'exposició inclou dibuixos de les espècies que ocupen els nius i un text breu on s'explica l'estatus de cada espècie a la comarca i alguna particularitat sobre els seus nius.

En el marc del Festival, dissabte es va dur a terme una xerrada sobre els ocells més comuns als estanys de Sils, la xerrada sobre papallones diürnes i la presentació de l'associació local Temporània, dedicada a la divulgació i l'educació mediambiental.

Aquests actes van finalitzar amb un refrigeri ofert per l'ajuntament de Sils, que va servir per a que assistents i ponents encetessin animades converses entorn els Estanys i la seva gestió i sobre el medi natural en general.

El diumenge, tot i que la climatologia no va acompanyar gaire, es va fer l'habitual sortida als estanys, amb sessió d'anellament inclosa, quan es van poder observar alguns dels ocells més habituals de la zona, com ara el blauet, el rossinyol bord, els collverds o els bernats pescaires.

Foto: Isidre Cos. Sessió d'anellament al costat de la sèquia

Prop d'un centenar de persones van participar en les diferents activitats que es van dur a terme durant el cap de setmana, superant el nombre d'assistents de l'any anterior i les pròpies expectatives de l'organització.

Agraïments: la realització del Festival no hauria estat possible sense la participació i l'ajuda que ha rebut el Col·lectiu per part de Jordi Compte, Miquel Boix i Carles, Temporània Associació, Ajuntament de Sils i Jordi Fontboté. L'Hubert Mas també va fer de guia improvisat durant la sortida a l'Estany.

Foto: Isidre Cos. vista de la llacuna principal des del mirador

Ocells poc habituals

Les darreres setmanes de desembre del 2004 es van produir a Catalunya observacions de voltor negre (*Aegypius monachus*), com a mínim en dos punts diferents: el Pla de l'Estanty i el delta del Llobregat.

L'exemplar vist al Pla de l'Estanty, un immadur nascut al zoo de Mulhouse, procedia de Baronnies, als Pre-Alps francesos, on va ser alliberat mitjançant hacking. L'exemplar vist al Llobregat, també un jove procedent de França, forma part d'un programa de reintroducció al parc natural de les Cevennes.

Ambdós estaven anellats i duïen marques alars per ajudar en la seva localització i identificació individual.

(Informació extreta del fòrum naturalista Naturmania,

<http://es.groups.yahoo.com/group/naturmania>, gràcies a les aportacions de Roger Santmartí,

El voltor negre observat al Pla de l'Estanty
Fotografia: Ignasi Llover

Carles Feo, Joan Carles Fernández-Ordóñez i Ignasi Llover)

Durant els dies 13 i 14 de novembre del 2004 es va poder observar a Sils una grua (*Grus grus*). Si bé aquesta espècie és relativament freqüent observar-la en vol durant les migracions, és difícil trobar algun exemplar aturat en els camps i zones humides de la

comarca de la Selva. Aquest ocell arriba a la península Ibèrica a la tardor, després de nidificar al nord d'Europa, per passar-hi l'hivern a zones de conreu de secà i d'alzinar d'Extremadura, Andalusia i l'Aragó.

L'agró blanc (*Egretta alba*) s'està convertint en una espècie de presència regular als estanys de Sils durant els últims anys. Ha passat de considerar-se una raresa a ser relativament freqüent durant la tardor. Durant l'octubre del 2004 s'hi van observar fins a 7 exemplars junts. Aquesta espècie es de distribució tropical, tot i que la seva presència fora a Europa cada cop és més freqüent. Fins i tot ha arribat a nidificar a alguns indrets, com ara el Delta de l'Ebre.

Fotografia: Cesar Barba

Fotografia: Jordi Gimisó & Hubert Mas

L'agost del 2004 es va poder observar a Sils un territ menut canadenc, (*Calidris minutilla*), un ocell limícola d'origen americà molt rar a Europa. Es tracta de la segona cita a Catalunya i la tercera a l'Estat Espanyol.

Alfons Delgado Garcia

Fotografia de Joan Ventura.

CENTRE EXCURSIONISTA FARNERS

**SECCIONS: ALPINISME, ESCALADA, ESPELEOLOGIA,
ORNITOLOGIA, SENDERISME CICLISME, CURSES
D'ORIENTACIÓ.**

**Local Social: edifici Cercle Cultural Colomenc C) Malva 53 1er.
Apartat 156 (17430) Santa Coloma de Farners.**

**<http://usuarios.lycos.es/cefarners/> radio.bb@teleline.es Telèfon:
972877155 / 972842876**

FES-TE'N SOCI !

ANUNCI
CAIXA GIRONA